

[Bjørn Westh]

Jeg nævnte før, at miljøet burde have været med i billedet. Vi ved, når vi diskuterer miljø her i Folketinget, at det især er den store koncentration af husdyrgødning, der har givet anledning til problemer, og vi har drøftet, om man kunne løse nogle af problemerne ved at sprede produktionen lidt mere over hele landet, sådan at der var flere arealer til at bære husdyrgødningen.

Man kunne derfor rejse det spørgsmål – og det vil jeg gerne stille ministeren – om man kan udfærdige en ophørsordning, en opkøbsordning på en sådan måde, at man især køber op de steder, hvor der er en miljømæssigt for stor tæthed af dyr, så vi på den måde kunne skabe en større spredning og derved på en naturlig måde løse nogle af de miljøproblemer, husdyrgødningen skaber.

Noget andet, der kan virke belastende for samfundsøkonomien, men som vi også er tvunget ind i af den biologiske udvikling, er fiskeområdet. Også her vil vi miste nogle indtægter på grund af de nedskæringer, der sker. Hvad betyder det for samfundsøkonomien og for finansloven, at der nu skal indføres en ophørsordning, en opkøbsordning inden for fiskeriet?

Vi ved, at fiskeriministeren ikke har fået sat pengene af på finanslovsforslaget til dette. Vi vil derfor spørge fiskeriministeren i dag – efter at han nu har indgået forliget, må han kunne svare – hvor meget det vil koste Danmark, hvor mange eksportindtægter vi taber, og hvorfra man vil skaffe finansiering af de statsudgifter, der følger med, at fiskeriet nu nedskæres, om det skal ske inden for Fiskeriministeriets budget.

Det tredje punkt, jeg vil nævne, er industrien. Med det betalingsbalanceunderskud, vi har, er vi alle klar over, at vi har en for lille produktionssektor – vi sælger og producerer for lidt i Danmark. Derfor var det opmuntrende, at regeringen i maj måned kom med oplægget »Vækst og omstilling inden for erhvervspolitikken«. Et af hovedpunkterne i dette oplæg var, at vi skulle have nogle flere projekter at investere i, så vi kunne få noget mere produktion og noget mere salg. Det var vi helt enige i.

Et af hovedelementerne heri var, at der skulle etableres et stort udviklingsselskab, der skulle kunne gå ind på særlig risikofyldte områder og investere i produktudvikling og forskning. Dette selskab angav regeringen

dengang skulle have en kapital på 1 mia. kr. med deltagelse af offentlige og private fonde. Vi kan i dag se i aviserne, at Industrirådet har fået held til til dels at spænde ben for tanken og har fået reduceret projektet til størrelsesordenen 350 mill. kr., administreret af Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk.

Jeg vil gerne spørge industriministeren – og da han ikke er her, finansministeren, da det jo også var Budgetdepartementet, som oprindeligt udkastede tanken om dette store udviklingsselskab – om det er tilfredsstillende for finansministeren, hvis Budgetdepartementets og finansministerens spændende, gode, rigtige tanke om et sådant udviklingsselskab kun bliver realiseret i størrelsesordenen 300 mill. kr. og der ikke bliver den brede deltagerkreds, som der oprindeligt var sigtet på. Er det ikke nødvendigt, hvis vi virkelig skal løfte nogle store udviklingsopgaver og skabe ny produktion i Danmark, at det bliver et selskab, der også kan bære en risiko, og er vi ikke derfor nødt til at gå op i selskabsstørrelse på 1 mia. kr.? Jeg vil altså gerne spørge finansministeren, om han finder det tilfredsstillende med det mindre ambitiøse selskab, eller om han ikke mener, at vi skulle gøre en anstrengelse for at nå op på det, der oprindeligt var regeringens mål, nemlig den ene milliard kroner, og gerne med deltagelse af fonde i private virksomheder og det offentlige gennem Nationalbank, stat, eller hvordan man nu vil arrangere det.

Jeg vil endvidere sige, at det for at få en tilstrækkelig erhvervsudvikling i vort land er nødvendigt, at der investeres langt mere i erhvervslivet, end der bliver, og derfor har vi fundet, det var en god idé at give fondene, lønmodtageropsparingen, bedre mulighed for at investere i danske erhvervsvirksomheder, end de har i dag. Vi synes, lønmodtagerkroner er lige så værdifulde som andre kroner, når de investeres i erhvervslivet. Vi synes, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond, ATP og andre skulle have lov til at investere i Danmark og ikke være tvunget til at investere i udlandet. Vi finder det i øvrigt paradoksalt, at tyske pensionskasser kan købe danske virksomheder fuldt ud, når danske lønmodtageropsparingsmidler ikke må gøre det samme.

Vi har i Socialdemokratiet med stor tilfredshed læst hr. Arne Lunds indlæg i Politiken forleden dag om, at Det Konservative